

Assaig | D. Sam Abrams

La decència del silenci

El nou llibre de Valentí Soler sobre l'escriptor Just Cabot, *El periodisme silenciàt: vida i cartes de l'exili (1939-1961)*, té una importància triple, perquè fa tres contribucions substancials al sistema literari en català.

En primer lloc, Valentí Soler ens ofereix el petit gran tresor de 54 cartes de Cabot escrites des de l'exili francès a corresponents de confiança, com la família i amics íntims de la talla de Jaume Passarell, Lluís Capdevila i Emili Lluch. No cal dir que les cartes tenen un valor documental de primera magnitud, perquè ens aporten informació intrínseca sobre Cabot, el Cabot que va optar per la decència del silenci davant del resultat de la Guerra Civil, i informació extrínseca sobre l'entorn del món de l'exili i també, de retruc, sobre les penalitats que vivien els que es van quedar o van tornar després de la Segona Guerra Mundial. Les cartes estan ben transcrits i anotades de manera que les podem assaborir degudament. També cal destacar el gran valor de les cartes com a textos literaris autònoms.

En segon lloc, aquest llibre és important pel tractament *creatiu* que Valentí Soler ha donat als textos que emmarquen o acompanyen les 54 cartes originals de Cabot. El llibre comença amb un text que es titula *A manera de prò-*

Just Cabot en una de les poques imatges que se'n conserven

leg: El misteri de Castelnuovo, on el curador de l'edició narra la seva relació amb la vídua de Cabot, la famosa Rosita Castelnuovo, i com ella mateixa va posar misteriosament a les seves mans el material que constitueix el contingut del llibre. Figura que el material constava de tres cintes de casset i còpies de les 54 cartes reproduïdes.

El misteri de les tres cassetes

A continuació, hi trobem la transcripció de les tres cassetes que recullen unes confessions que Cabot va fer al seu gos, el bòxer Yak, com a pròleg a les 54 epístoles. Ara bé, quan arribem al final de la tercera cinta, ens assabentem que tot això de les cassetes i les còpies de les cartes ha estat una ficció del curador per presentar Cabot d'una manera més autèntica i més compromesa. Les 54 cartes sí que són de veritat, però són el fruit d'anys de recerca de Soler per tota mena d'arxius. *Voilà!* Una primícia: la primera vegada que algú fa un ús veritablement i encertadament creatiu de materials epistolars reals. Bravo.

I, finalment, el llibre de Soler/Cabot representa una promesa ben potent. És el primer volum d'una nova editorial, A Contra Vent Editors, comandada per Quim Torra i Pla, que es dedicarà exclusivament a la publicació de textos memorialístics. Quin luxe més benvingut!*

El periodisme silenciàt: Just Cabot. Vida i cartes de l'exili (1939-1961)

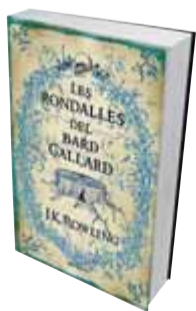
Valentí Soler
A Contra Vent
Barcelona, 2008
Preu: 20 euros
Pàgines: 264

Un testimoni original, crític, culte, exigent i intel·ligent sobre l'exili. De lectura obligatòria en aquest 2009 tot just encetat

1 2 3 4 5

Juvenil | Andreu Sotorra

Fer bullir l'olla

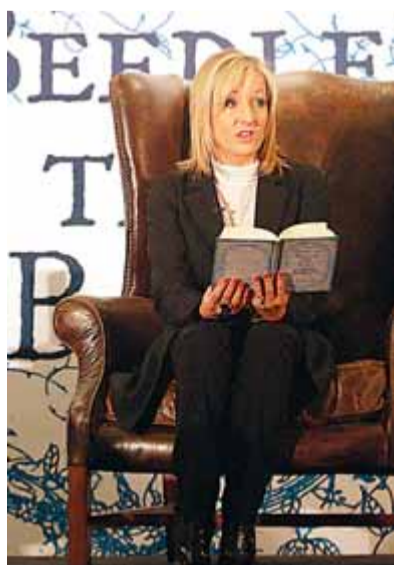

Les rondalles del bard Gallard

J.K. Rowling
Traducció: Xavier Pàmies
Il·lustracions de l'autora
Empúries
Barcelona, 2008
Preu: 10 euros
Pàgines: 104

Els cinc contes del recull mostren la predilecció de l'autora per xuclar de les fonts de la rondallística i els mites clàssics i també la seva vena irònica en capgirar certes convencions i convertir les criatures de cada conte no en moralitzants sinó, esclar, en criatures amb poders màgics.

Fa l'efecte que J.K. Rowling hagi escollit cada conte a partir del patrimoni Grimm o Andersen, on hi ha sovint una font màgica que proporciona fortuna a qui se la mereix, tres germanes que busquen l'amor de la seva vida, tres germans que se'n va a córrer món i topen amb un ésser que els proporciona les claus del destí, personatges que cobegen

L'autora amb el llibre comentat

posseir més del que poden posseir, la dama de la Mort fent de les seves, sobirans totxos embolcallats en una cuirassa d'aparença per mantenir la poltrona, i personatges tenebrosos que usen els poders en benefici propi.

Però el mestratge de Rowling, prou reconegut, fa que les influències quedin hàbilment maquillades fins a aconseguir uns relats amb contingut inèdit, a l'hora que els fa comentar per Dumbledore, a través de les notes que el savi va deixar a Hogwarts.

Potser perquè es tracta de fer bullir l'olla, el recull de rondalles és irregular. La més prima és la cinquena, *La rondalla dels tres ger-*

mans, que sembla inacabada i sense sotragar el lector. La que sorprèn és la quarta, *La Babbity Rabbity i la soca riallera*, que reuneix alguns elements atractius i una de les làmines impactants, un cavall recargolat envolant-se. La tercera, *El cor pelut del nigromant*, és la més agosarada, gairebé de terror o màgia negra.

La segona, *La font de la bona fortuna*, ressona descaradament a rondalla antiga i escoltada. I la que obre el recull, *El bruixot i l'olla saltadora*, té la virtut de voler ser humorística, però amb el llast que, ara sí, no pot evitar el rerefons de moralitat que, paradoxalment, la mateixa Rowling detesta i combat en un dels comentaris crítics de Dumbledore.*

1 2 3 4 5